TÄHTI-SARJAT
N:o 2
HELMIKUU
1960
Hinta
50:--

ROY ROGERS ja TRIGGER

EKSYKSISSÄ

Ville Viikari

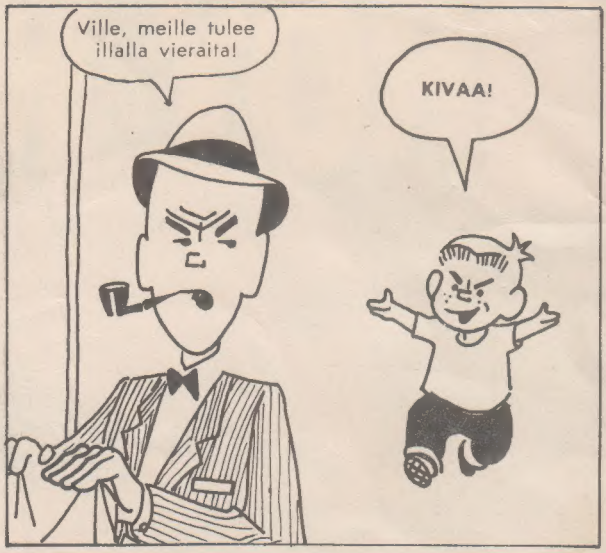

Roy Rogers

EKSYKSISSÄ

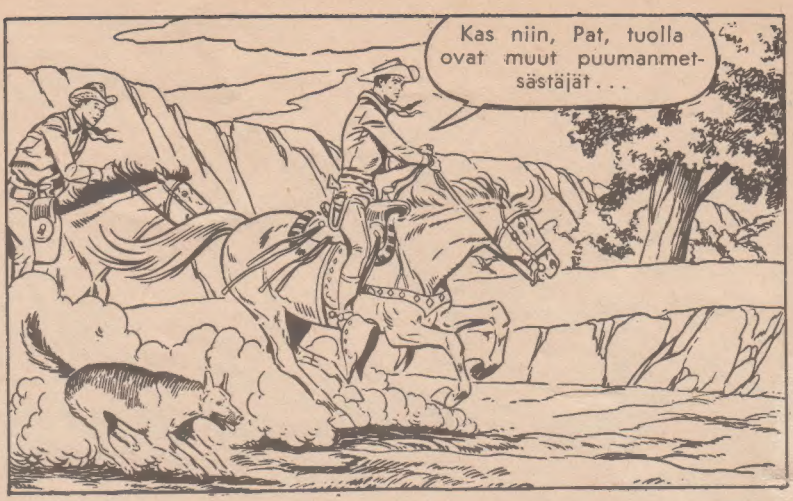

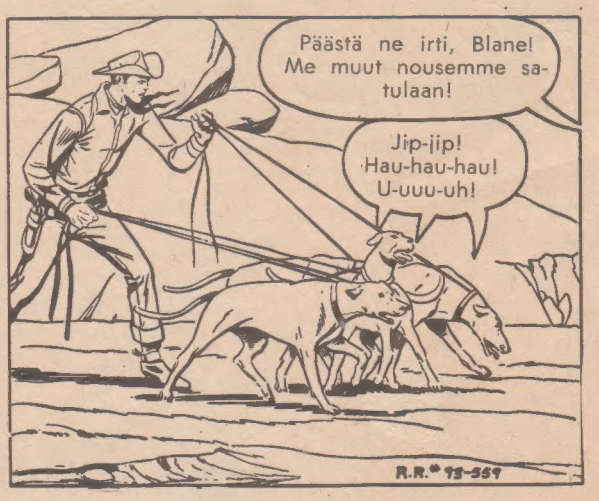

Päätoimittaja: E. Terni. Julkaisija: Tähti-sarjat, Hämeentie 155, Helsinki. Puh.: vaihde (Paletti) 79 04 33. Ilmestyy kerran kuukaudessa. Irtonumero 50 mk. Tilaushinta 1/1 vsk. 450 mk. — Painettu Lehtipaino Oy:n Offsetpainossa Helsingissä. — Copyright 1957 by Roy Rogers-Frontiers, Inc. All rights reserved. Published in the Finnish language exclusively under the authority of Reportage Bureau Laszlo by arrangement with Western Printing & Lithographing Company Wisconsin, Racine, U.S.A., producers of the English language editions published by Dell Publishing Company in the U.S.A. and Canada.

Royn susikoiran, Bulletin, johtama kopla lähtee hurjasti haukkuen seuraamaan ison kissaeläimen tuoreita jälkiä!

Hevoset pysyvät hyvin koirien kintereillä, kunnes saavutaan louhikkoiseen kalliolaaksoon...

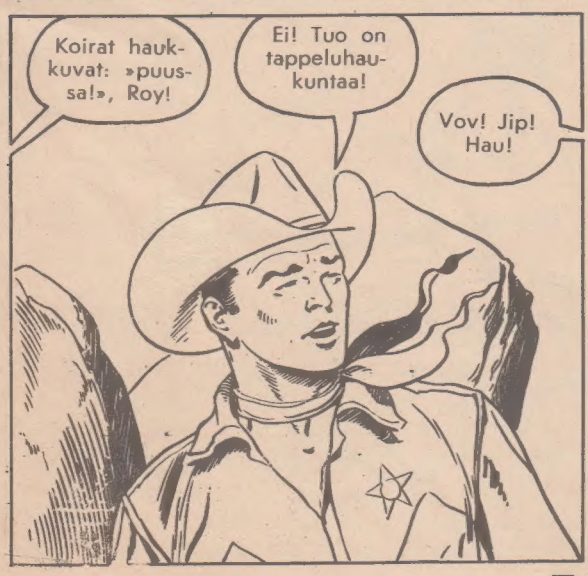

Vastauksena Royn huudahdukseen kuuluu kähеä, yskähtävä karjaisu . . . Se tulee meksikkolaisen jaguaarin täpläisestä kurkusta . . .

Seuraavassa hetkessä peto loikkaa korkean kallionpaaden laelle . . .

Ja häviää sen takana leviävään louhikkoon.

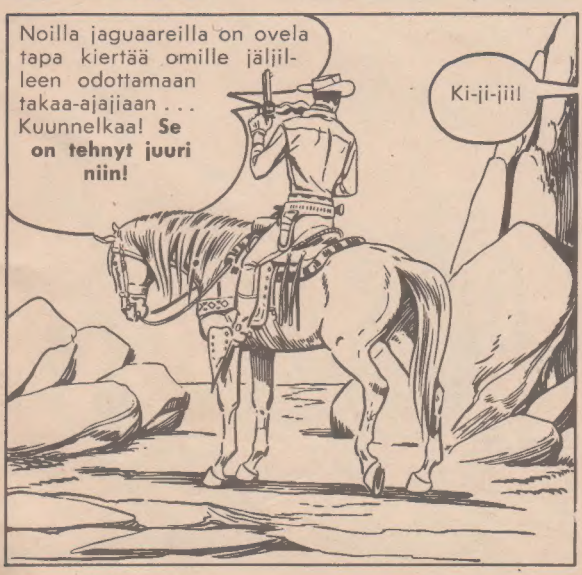

Jättäen kaksi väijymäänsä koiraa revittyinä jälkeensä jaguaari loikkii kohti kanjonin sivua . . .

Hau-hau-hau!
. . . ja kipuaa sitten jyrkkää rinnettä sen reunalle koirien pystymättä sitä seuraamaan!

Sinne se meni!

Yli reunan!

En osunut, Roy! Se oli meille liian ovela!
Paras palata kotiin!

Pimeän tuloon on vielä aikaa, pojat! Juotetaan hevoset ja koirat täällä lähistöllä olevalla lähteellä ja lähdetään sitten seuraamaan uudelleen sen jälkiä!

En ole kuullut, että jaguaareja esiintyisi näin pohjoisessa, Roy! Ne kuuluvat Meksikkoon!
Se on totta, Charley!

Tuntia myöhemmin kanjonin reunalla . . .

Otetaan Bullet mukaan koneeseen, Barney! Jos näemme pojan ilmasta ja laskeudumme . . .
Hienoa! Kiivetkää kärryyn! Pat voi pitää huolta Triggeristä!

Pat! Sano seurueelle, että ratsastavat kymmenen mailia suoraan länteen . . . ja liittyvät etsijöihin!
Okay!

Mitä sinä puhuit jaguaarista, Roy? Tarkoitatko todella...

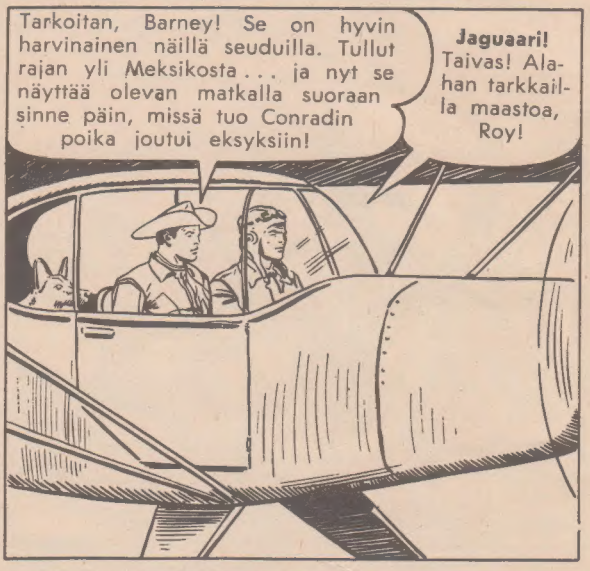
Tarkoitan, Barney! Se on hyvin harvinainen näillä seuduilla. Tullut rajan yli Meksikosta . . . ja nyt se näyttää olevan matkalla suoraan sinne päin, missä tuo Conradin poika joutui eksyksiin!
Jaguaari! Taivas! Alahan tarkkailla maastoa, Roy!

Haluan tutkia tuon kukkulan laen tarkasti enkä voi samalla kertaa ohjata konetta!

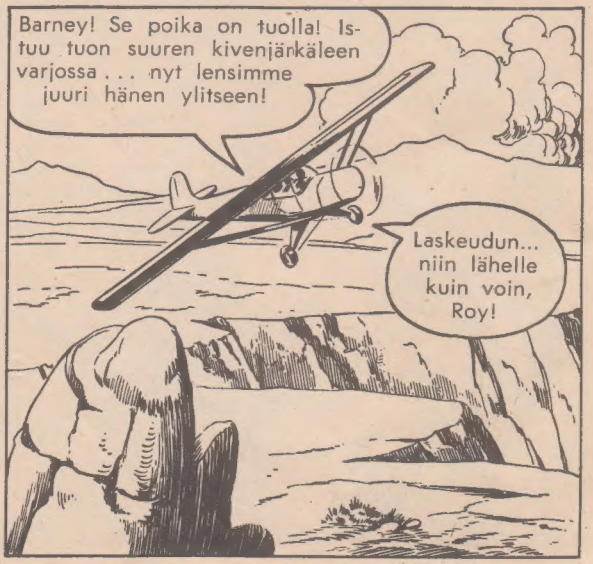
Barney! Se poika on tuolla! Istuu tuon suuren kivenjärkäleen varjossa . . . nyt lensimme juuri hänen ylitseen!
Laskeudun... niin lähelle kuin voin, Roy!

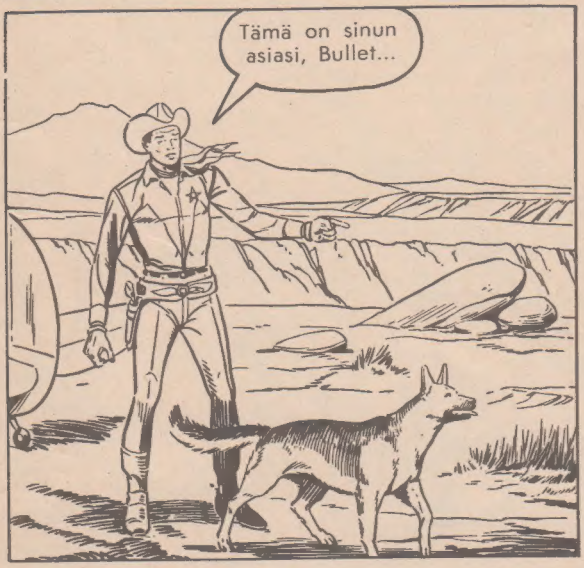

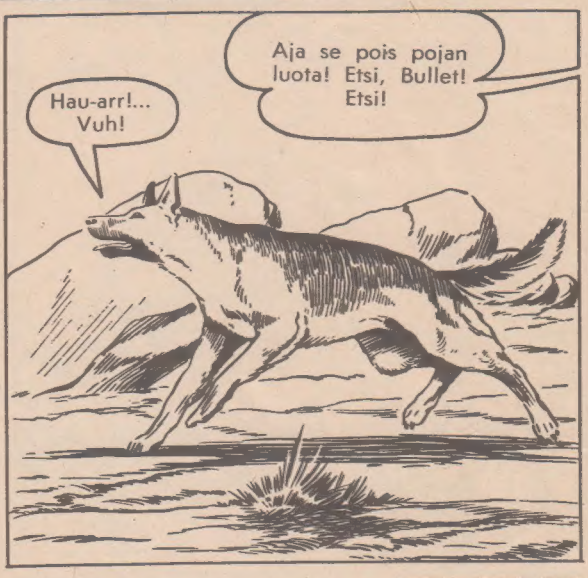

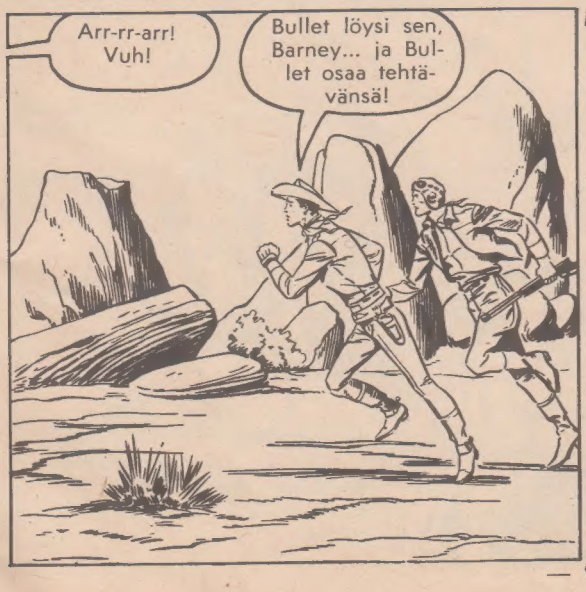

Muutamia minuutteja myöhemmin . . .

Hän on hävinnyt! Tämä **on** oikea kallio! . . . **Mike! Missä sinä olet?**
Hän ei ole siellä, Barney! Eikä häntä näy missään muualla-kaan!
Silloin...
...jaguaari on saattanut...
Niin! Se on saattanut! Annas minulle kivääri!
Roy! Ajattele mitä teet! Ahtaassa luolassa et voi käyttää tuota asetta! Joka tapauksessa se on liian myöhäistä. Et voi enää pelastaa poikaa!
Siitähän ei voi olla varma! Menen sinne Bulletin kanssa!
Täällähän on valoisaa . . . Katossa on aukko! **Etsi, Bullet!**
Rr-rrr-uhhh!
Rrrrrr-rauh!
Ja-ja-jarr! Jak! Jak!
Yht'äkkiä täyttää luolan hurja murina ja haukkuminen!

Jaguaari loikkaa kuin kellertävä salama . . .

. . . mutta koira väistää viime hetkessä sen pelottavat kynnet!

Sekunnin murto-osan ajan koira ja jaguaari ovat erillään ja Roy ampuu...

Karjaisten kääntyy haavoittunut peto uutta vastustajaansa päin . . .

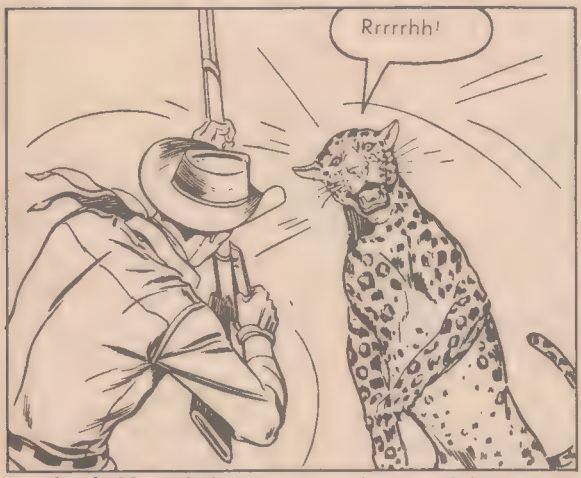

. . . ja loikkaa kohti Royta, joka parahiksi ehtii työntää uuden patruunan piippuun!

Läheltä ammuttu luoti osuu petoa päähän surmaten sen . . .

Uh!
. . . mutta hyppynsä vauhdista peto puskee Royn nurin . . . vaikka Bullet riippuukin kiinni sen takajalassa!

Peto on kuollut! Okay, kaveri! **Etsi poika!**
Grrr-rr-rrrrrr!

Roy! **Roy!** Oletko kunnossa? Mitä siellä tapahtuu?
Ammuin jaguaarin! Tulen ulos!

Entä . . . poika? Löysitkö . . . mitään?
En merkkiäkään hänestä, Barney! Bulletilla tuntuu olevan oma mielipiteensä asiasta . . .

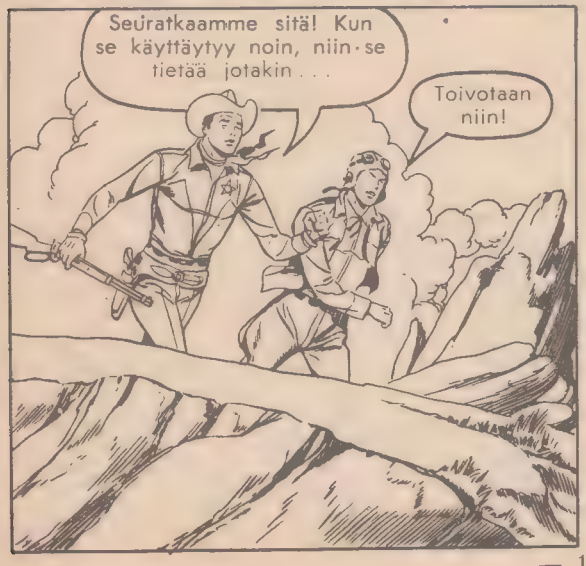
Seuratkaamme sitä! Kun se käyttäytyy noin, niin se tietää jotakin . . .
Toivotaan niin!

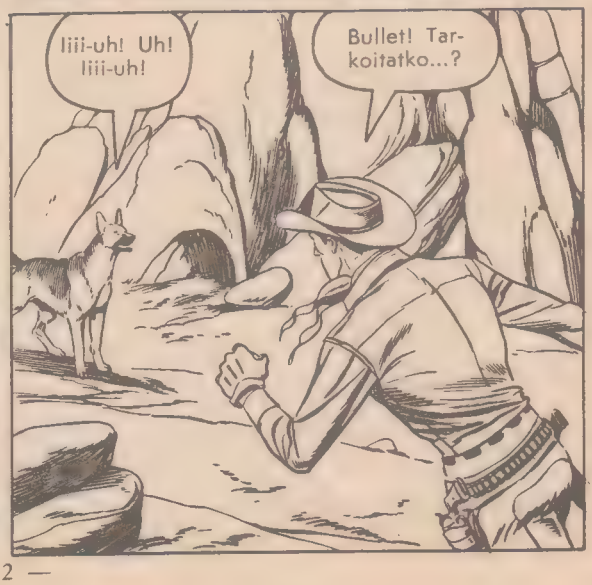
Iiii-uh! Uh! Iiii-uh!
Bullet! Tarkoitatko...?

Löysit minut... Kiltti koira!
Iii-uh! Uh, uh!
No voi minun päiviäni!

Bullet **kätki** pojan tuohon pieneen luolaan... siltä varalta, että jaguaari olisi tullut ulos sieltä toisesta luolasta! Ja sen on täytynyt tehdä se nopeasti!
Oikein, Barney! Sinä tai minä, mekään emme olisi pystyneet toimimaan niin nopeasti ja hyvin!

Terve, Mike! Oletko valmis lähtemään isän ja äidin luokse?
Kyllä! Minun on nälkä!

Olet kävellyt pitkän matkan eilisestä lähtien, kaveri! Annas kun setä kantaa sinut! Passaako?
Okay... jos koira tulee mukaan! Pidän siitä!

Me pääsemme isäsi ja äitisi luokse nopeimmin tällä lentokoneella, Mike! Barney tietää miten sillä lennetään!
Y-hyh! Mikä **sinun** nimesi on?

Minun nimeni on Roy... ja koirani nimi on Bullet! Ja me olemme aina sinun ystäviäsi, Mike Conrad! No, nyt mennään kotiin!

Roy Rogers

Mies menneiltä ajoilta

Pitkäsarvia! En tiennyt, että noita elukoita oli enää olemassakaan!
Mistä sinä olet ne saanut, Jim?
Katso tuota poltinmerkkiä, Roy... Kuvaa vanhanaikaista ruutisarvea!
Kummastelin sitä juuri. Tuollaista merkkiä ei ole rekisteröity. Ruutisarvia lakattiin käyttämästä kahdaksankymmentä vuotta sitten!
Ostin nuo elikot mieheltä, joka on täsmälleen kuin Davy Crocket 35-vuotiaana!
Älä! Mitä sinä annoit hänelle niistä, Jim?
Kahdenkymmenen paunan verran vanhanaikaista mustaa ruutia, viisikymmentä paunaa lyijyä, sata paunaa suolaa, kaksisataa paunaa rautaa tankoina! Ai niin... sitten silmäneuloja ja lankaa.
Ha-ha! Okay, Jim! Sain mitä pyysin! Käskikös olla utelias! Mutta palatakseni noihin antiloppeihin...
Roy, olen tosissani! Se on totta!
Totta, sanoi Hatfield! Melkeinpä saitkin meidät uskomaan, Jim! Ha-ha!
Et siis usko, etkö? All right Pat Brady...

Katsokaa! Tämän takin se kaveri unohti vaunuihini! Katselkaa sitä **tarkasti!**
Mmmm!

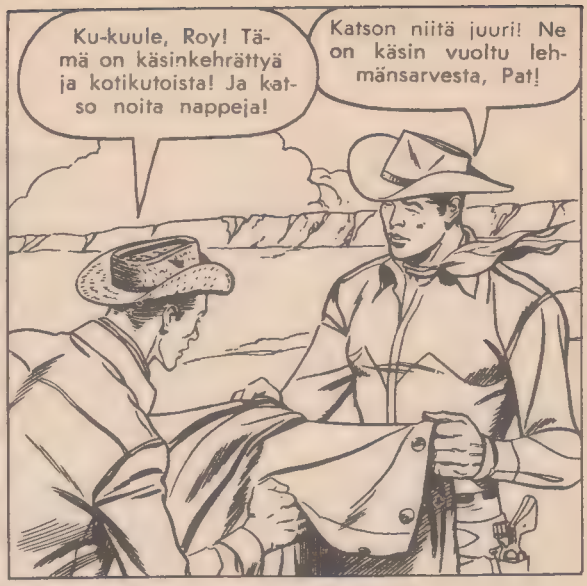
Ku-kuule, Roy! Tämä on käsinkehrättyä ja kotikutoista! Ja katso noita nappeja!
Katson niitä juuri! Ne on käsin vuoltu lehmänsarvesta, Pat!

All right, Jim! Myönnän, että tämä takki on muinaisjäännös . . . tai ainakin hyvin taitava jäljennös sellaisesta. Mutta vakavasti puhuen, kuka . . .
Miksi et kysy häneltä itseltään, jos kerran olet niin kiinnostunut?

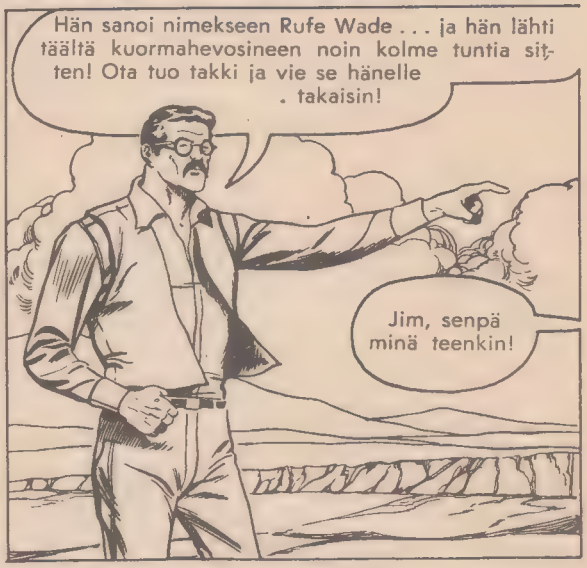
Hän sanoi nimekseen Rufe Wade . . . ja hän lähti täältä kuormahevosineen noin kolme tuntia sitten! Ota tuo takki ja vie se hänelle . takaisin!
Jim, senpä minä teenkin!

Jim, tämä on jännittävämpää kuin antiloopin metsästys! Mutta, sanopa Jim, mitä muuta sinä tiedät tuosta Rufe Wadesta?
En kerrassaan mitään! Muuta kuin ettei hän osaa lukea eikä kirjoittaa! Eivät edes intiaanit halua sanoa, mistä hän on kotoisin!

Tule, Pat! Nyt ajammekin takaa oikeata ilmielävää aavetta . . .
Hip, hei, hurraa...!

Tässä hänen kuormahevosensa kääntyvät vuorille päin! Siinä ei vielä ole mitään salaperäistä, Roy!
Arvelen, että tuo Rufe Wade on joku erakko, joka on elänyt liian kauan itseksensä jonkin pienen kanjonin pohjukassa!
Ei yksin eikä itsekseen, Pat! Kukaan ei sentään ostaisi kahtakymmentä paunaa mustaaruutia **yhtä** suustaladattavaa varten!
Pat, jäljet ovat hävinneet... hävinneet kuin ilmaan!
Etsi vain, Roy! Sinä pystyt seuraamaan jälkiä paremmin kuin yksikään apassi! Jälkien **täytyy** olla jossakin!
Mutta kun ei ole niin ei ole, Pat! Kengittämättömätkin hevoset jättäisivät jonkinlaisen jäljen.
Roy, taisit puhuakin totta puhuessasi aaveista!
Höpsis! Silmissämme vain on jotain vikaa! Jatkakaamme eteenpäin, niin löydämme jäljet uudelleen!
Vieläkään ei merkkiäkään jäljistä, Roy! Sanon . . .
SLAP!
KA-BLOOM!

Pirskatti! Se meni läheltä!
Katso, Pat . . . **valkoista savua** mustasta ruudista! Tuo laukaus oli varmaan varoitus . . .
. . . Hän varmaan luulee meidän seuraavan häntä ryöstämistarkoituksessa!
Tai ehkä hän on vain hullu! No, ainakaan hän ei olé aave! Aaveet eivät ammu!
Katso, Pat! Tuo on jäljellä hänen luodistaan! Litistynyt lyijykuula! Valettu muotissa niinkuin ne tehtiin sata vuotta sitten!
Hmmm! Se **todistaa,** että hän on hullu, eikö totta?
Palaamme vähän matkaa jälkiämme pitkin ja leiriydymme yöksi. Ilta alkaa pimetä.
Tiedätkö, Roy . . . nuo yön varjot saavat kylmät väreet kulkemaan selkäpiitäni pitkin! Ehkei mitään lyijykuulaa ollutkaan, ehkä me vain **kuvittelimme** näkevämme ruudinsavua! Ehkä kaikki tuo tapahtui jo kauan sitten!
Ha-ha-ha! Hermosi ovat epäkunnossa!
Kas tuossa . . . puraise tuota litistynyttä luotia, niin näet, että se on todellinen!
Huh!

Miten on, Pat? Haluatko jatkaa tuon Rufe Waden jälkien seuraamista aamulla?
Takuulla! Jos palaamme kotiin edes **näkemättä** tuota otusta, vaivaavat painajaisunet minua lopun elämääni!
Seuraavana päivänä, keskipäivän aikoihin . . .
Mitä Jumalan hylkäämää maata! Ei edes pitkäsarvi pystyisi nyhtämään tästä maasta elatustaan!
Oh-hoh! Noin Rufe Wade siis peitti hevostensa jäljet!
Kavion ympärille sidottava parkitsemattomasta nahasta tehty »kenkä», joka estää kaviota jättämästä jälkeä kovaan maahan! Se on päässyt irti ja pudonnut!
Niin! Se on sisältä pehmustettu koivun tuohella!
Myöhään iltapäivällä . . .
Vuorten ympäröimä ylätasanko . . . ruohoa ja vettä. Sopii laitumeksi!

Mitä tästä arvelet, Roy?
Alamme lähestyä arvoituksen ratkaisua, Pat! Tasangon yli johtaa polku!
Sanos, Roy . ... Kuinka pitkän matkan päähän tuollainen vanhanaikainen suustaladattava piilukko kantaa?
Kantaahan se aika pitkälle! Ei tietenkään yhtä pitkälle kuin nykyaikainen luodikko!
A-ajattelin vain, että (klup) olemme varmaan kyllin lähellä noita kallioita, jos mister Wade sattuisi tähtäämään meitä tussarillaan!
Älä välitä . . . ei hän pystyisi kaatamaan kuin toisen meistä!
Tämä riittää, muukalaiset! Seis!
Seurasitte minua varoituslaukauksestani huolimatta! Miksi sen teitte? Sanokaa . . . ja sanokaa äkkiä!
Jätitte takkinne Jim Hatfieldin kauppa-asemalle, ja me tulimme tuomaan sitä teille . . . Siinä kaikki!
Jos puhutte totta . . . niin näyttäkää!

Tässä se on! Luulin tekeväni hyvän työn palauttaessani sen teille.
Sen teittekin... jos voitte vannoa, ettette ole karjavarkaita...
...tai noiden kirottujen **Bannermanien** sukulaisia!

Sen voin kyllä vannoa, Wade! Kas tässä tämä!
Kiitos! Olen oikein hyvilläni saadessani tämän vanhan takkini takaisin! Vanha äitini kehräsi ja kutoi ja ompeli sen minulle kymmenen vuotta sitten!

Olen Lew Purdy ...Keitä te olette?
Minä olen Roy Rogers... ystäväni tässä on Pat Brady! Hauska tutustua teihin, Purdy!

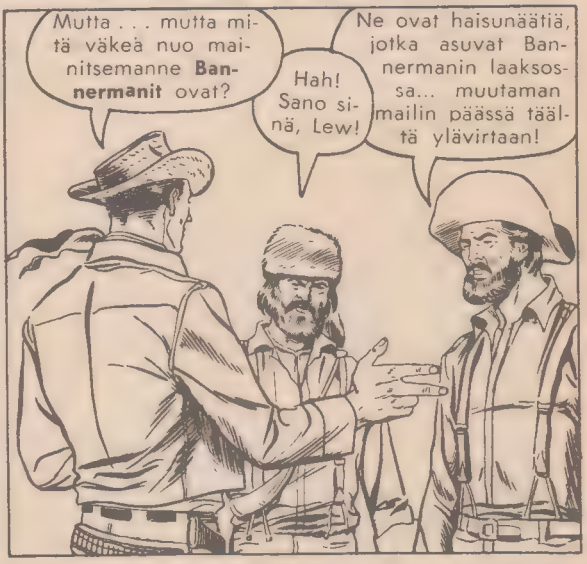
Mutta . . . mutta mitä väkeä nuo mainitsemanne **Bannermanit** ovat?
Hah! Sano sinä, Lew!
Ne ovat haisunäätiä, jotka asuvat Bannermanin laaksossa... muutaman mailin päässä täältä ylävirtaan!

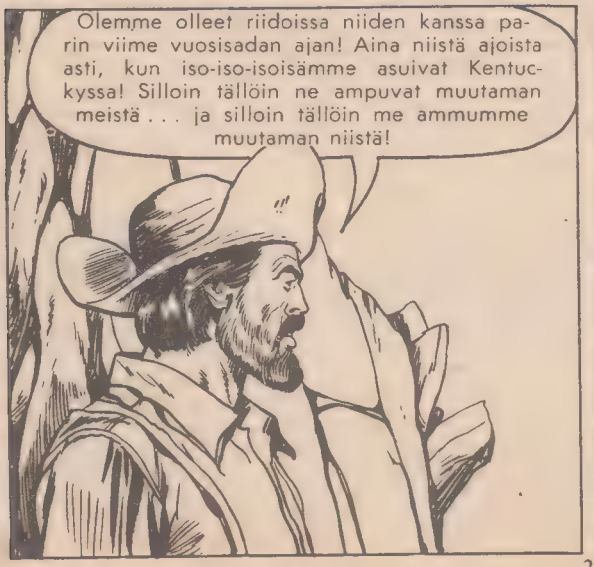
Olemme olleet riidoissa niiden kanssa parin viime vuosisadan ajan! Aina niistä ajoista asti, kun iso-iso-isoisämme asuivat Kentuckyssa! Silloin tällöin ne ampuvat muutaman meistä . . . ja silloin tällöin me ammumme muutaman niistä!

Mutta tulkaa taloomme niin saatte tutustua muutamiin sukulaisistamme! Ottakaa hevoset mukaan!
Kiitos, Purdy! Tulemme mielellämme!

Tuossa taloni, Rogers... paras talo koko yhdyskunnassa! Ja vihannestarhani . . . **Hei!** Joku eluka on tehnyt kolon aitaani!

Uii-uii, röh, röh!
Tuli ja tappurat! **Sika** . . . vihannestarhassani!

Uiii-uiii-uiii!
KA-BONG!

Noin käy jokaiselle sialle, joka pistää kärsänsä **minun** vihannestarhaani, kuulukoon se sitten **kenelle** tahansa!

Niinkö on asiat, Lew Purdy? No niin . . . tuo sika, jonkas tapoit, oli **minun** sikani, ja sinä **tiesit** sen!
Yh!

Mieleni tekisi päästää päivänvalo lävitsesi . . . juuri tällä hetkellä!
Arvaan, että sormesi syyhyvät, Rufe Wade! Onhan oma pyssyni tyhjä! Mutta sinun on paras tappaa minut ensimmäisellä laukauksella, tai minä . . .

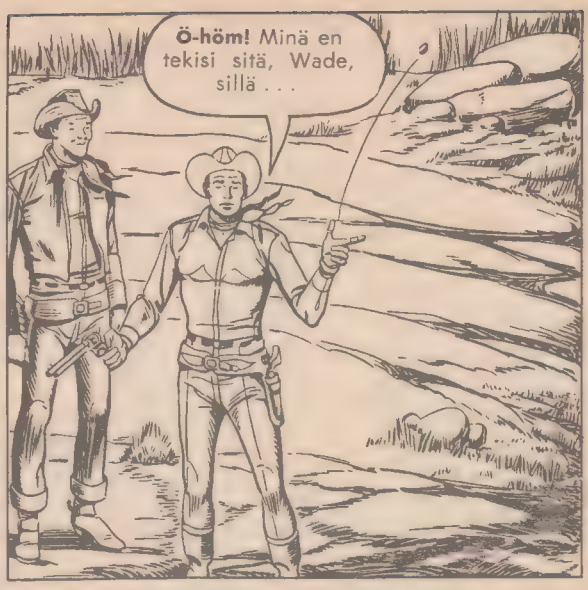
Ö-höm! Minä en tekisi sitä, Wade, sillä . . .

. . . minulla on vielä viisi kutia jäljellä tässä kuusikutisessani, ja . . .
BANG!

. . . ja sitäpaitsi, haluaisin **maksaa** teille tuosta siasta, jonka mister Purdy ampui!
Maksaa? Hm... millä? Meillä ei ole käyttöä rahalle, koska käymme vaihtokauppaa ja hankimme varastomme keran vuodessa.

Annan teille tämän kääntöpääveitsen siastanne!
Kaksiteräinen veitsi!

Hei, Pete! Sally! **Katsokaa! Kaksiteräinen** veitsi!
Äkkiä Rufe kääntyy ja lähtee juoksemaan jonkin matkan päässä näkyvää toista hirsimajaa kohti . . .

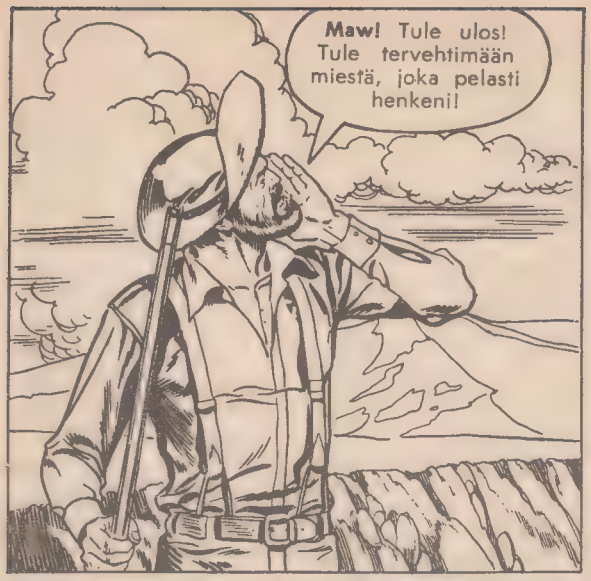

Puoli tuntia myöhemmin . . .

Lew Purdyn hirsimajan ainoassa huoneessa . . .

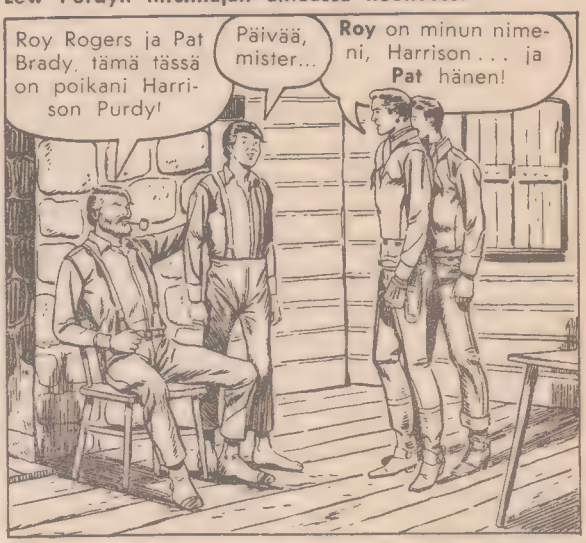

Tänä iltana meillä on vaihteeksi kahvia. Emme juo sitä usein. Maw paahtaa sitä maissinjyvistä . . . mutta viljan tuhlaustahan se on!

Vartaassa paistettua sianlihaa, turnipsien varsia, turnipsia, maissipuuroa . . . tarjottuna puisilta lautasilta. Jokainen käyttää syömäaseenaan omaa vyöllä tupessa killuvaa veistään sekä puulusikkaa . . . Kas siinä Purdyjen juhla-ateria!

Huomenna, Roy, me ehkä ammumme hirven! Mikäli emme tapaa sitä ennen jotakin Bannermania!

Minä ampuisin mieluummin hirven, Lew!

Tietenkin voi tapahtua, että joku Bannermaneista ampuu sinua nähdessään sinut meidän seurassamme. Toivottavasti noilla uudenmallisilla luodikoilla, joita te käytätte, voi myös **osua!**

Sinä yön Roy ja Pat nukkuvat ympäristössä, jossa he ehkä olisivat eläneet, jos olisivat syntyneet sata vuotta aikaisemmin . . .

Päivällisen jälkeen . . .

Tuossa on vuoteemme. Voitte käyttää sitä yhteisesti, Pat ja sinä. Maw ja minä olemme siinä maanneet viisitoista vuotta!

Kiitoksia hirveästi! Mutta Pat ja minä olemme tottuneet makaamaan lattialla!

Hyvä yötä, Roy! Kait sinä ja Pat voitte jäädä joksikin aikaa luoksemme?

Kiitos, Harrison! Ehkä jäämmekin . . .

Ja Roy tietää, että he kotiin palattuaan eivät koskaan tule tätä matkaansa ja näitä ihmisiä unohtamaan, hän tietää palaavansa vielä monta kertaa tänne tervehtimään tätä muinaisaikojen miestä ja hänen perhettään . . .

Villisika

Nuoren Davey Bardin tullessa puuvajasta halkotaakka sylissään hän näki isänsä astuvan tuvan ovesta luodikko kädessä. Samalla hetkellä hänelle selvisi, mikä katkera tehtävä hänellä oli edessään.

Sanaa sanomatta hän asteli isänsä ohi ja laski halot tuvan lattialle. Astuttuaan jälleen ulos keskipäivän paahteeseen hän antoi katseensa seurata isänsä katsetta vanhaan ajokoiraan, joka makasi lankkuaidan varjossa.

»Meidän on se tehtävä», Frank Bard sanoi. »Kun koira tulee niin vanhaksi, ettei se jaksa juosta eikä metsästää ja tuskin enää näekään mitään, niin se on lopetettava. Se on parasta sille itselleenkin.»

»Minusta vain tuntuu, kuin meillä ei olisi oikeutta siihen, kun kyseessä on vanha Blackie . . . kun muistamme miten sisukas ja uskollinen se on ollut.»

Frank Bardin silmät olivat kovat ja päättäväiset hänen ojentaessaan luodikon pojalleen. »Siksi juuri en halua antaa sen kärsiä. Se ansaitsee paremman kohtalon kuin kuolla raihnauttaan, Dave».

Vastaamatta poika otti luodikon lähtien astelemaan kohti koiraa.

Kun Blackie näki pojan lähestyvän luodikko kädessä, se nousi raskaasti jaloilleen. Tuo luodikko merkitsi sille vain yhtä asiaa: metsästystä! Se oli jo tuntevinaan sieraimissaan peltokanan hajun, näkevinään teeren nousevan lentoon.

»Tule, Blackie, mennään», poika sanoi.

Kun he puolen mailin päässä kotoaan tulivat kapeaan, pensaikkoa kasvavaan kuiluun, sai Blackie sieraimiinsa kirpeän hajun, joka nostatti sen niskakarvat pystyyn. Koiran kurkusta purkautui kumea murina.

Tuon murinan kuullessaan Dave katsahti terävästi ympärilleen. Pensaikko kahahti, sitten kuului matala röhkäisy, ja Daven kädet puristuivat suonenvedontapaisesti luodikon tukin ympärille.

»Villisika», hän mutisi. »Eikä minulla ole kuin yksikutinen luodikko.» Hän tiesi, että villisika saattoi olla hyvin vaarallinen, jos se tunsi joutuneensa ahtaalle.

Ja tämä villisika oli tuntenut joutuneensa loukkuun. Vingahtaen se törmäsi esiin pensaikosta. Säpsähtäen Dave kohotti luodikkonsa ja ampui. Mutta hän tähtäsi huonosti. Luoti vain raapaisi sian nahkaa. Raivosta röhkien se hyökkäsi päin. Sinä hetkenä Dave Bard tiesi katsovansa kuolemaa silmästä silmään.

Vasta juuri silloin puolisokea Blackie näki karjun. Ja nähdessään nuo pelottavat, välkkyvät torahampat ja nuo kuolaa valuvat hirmuiset leuat sen sydän täyttyi ajon riemusta. Käheästi haukahtaen se hyökkäsi. Mutta torahampaitaan ravisteleva karju heitti Blackien mukkelis makkelis syrjään. Blackie oli hetkessä taas pystyssä, ja nyt sen leuat sulkeutuivat karjun vasemman takajalan ympärille. Karjaisten peto kääntyi ja hävisi sitten tuskasta kiljuen pensaikkoon.

Juostessaan pitkin askelin kotia kohti Blackien ravatessa hänen vierellään Dave tiesi, että Blackiellä oli vielä monta tappelua tappelematta ennen viimeistä taisteluaan!

SAM SEIKKAILIJA KERTOO
Se kojoottilurjus tulee takuulla tänäkin iltana, kunhan odotamme kyllin kauan!
COPYRIGHT 1955 BY WESTERN PRINTING & LITHO CO.
Paha vain, ettemme näe sitä kuin juuri sillä hetkellä, kun se sieppaa kanan suuhunsa . . .
Ssss! Tuo kana tuolla pensaan luona . . . se on huomannut jotakin!
Siinä se on, Pete... AMMU!
BANG! BANG!
ZZZIIIIP!
Pirskatti! En osunut... kummallakaan laukauksella!
Se oli liian nopea! Ohhh, minä vihaan sitä! Miten vihaankaan noita inhoittavia, hiipiviä elukoita!

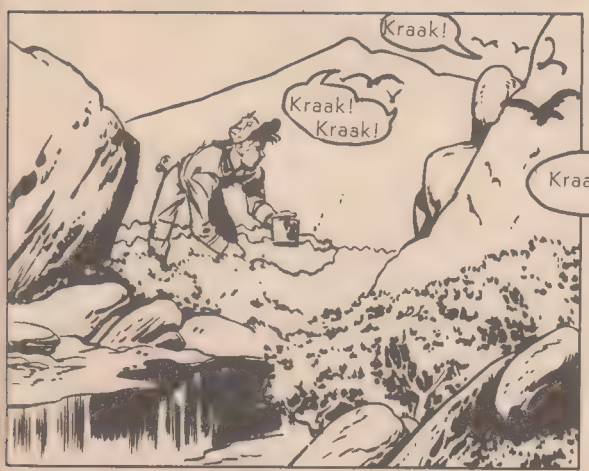

»Niin, kas juttu alkoi Tommyn kerran ollessa mustikoita poimimassa vuorilta . . . Hän huomasi joukon variksia, jotka raakkuivat ja pitivät pahaa elämää vähän matkan päässä.»

»Kun hän tuli paikalle, hän näki vain kojootin sekä parin kojootinpennun luut sekä niiden pesän, jonka metsästäjä oli kaivanut auki. Varikset kaikkosivat raakkuen.»

»Ja Tommy Elders rupesi tuumimaan . . .»

Sitten hän ryömi hävitettyyn pesään . . .

»Tommy tunsi sääliä tuota nälkiintynyttä pikku orpoa kohtaan!»

»Äkkiä hän tunsi, ettei mitenkään hennoisi jättää tuota penturaukkaa oman onnensa nojaan!»

»Mutta hän tiesi olevansa pahassa pulassa.»

»Ennenkuin Tommy oli ehtinyt kotiin, hänellä oli valmiina suunnitelma.»

»Siihen mennessä Midget, kojootin pentu, oli jo lakannut pelkäämästä Tommya.»

»Sedän saadessa pojan näkyviinsä tämä sai kuulla tavanomaiset haukkumiset.»

»Mutta Tommy välitti viis haukkumisista! Niihin hän oli tottunut.»

»Lehmän lypsettyään hän kaasi kiulusta hieman maitoa lattiassa olevaan reikään . . .»

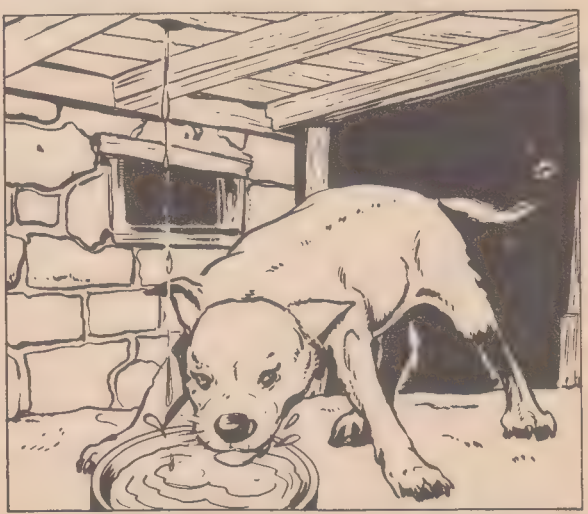

». . . ja siitä se valui suoraan astiaan, jonka Tommy oli asettanut pennun eteen . . .»

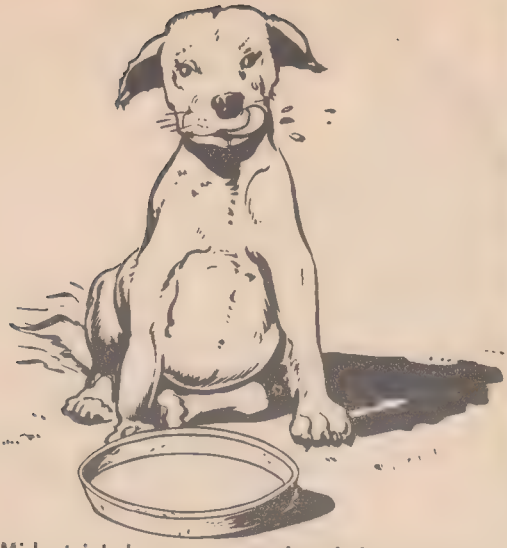

»Ja Midget joi, kunnes sen maha oli kuin rumpu!»

»Pentu kasvoi nopeasti ja kiintyi Tommyyn niinkuin mikä muu pentu tahansa olisi tehnyt.

Mutta eräänä päivänä se riuhtaisi itsensä irti kahleistaan . . .»

». . . ja sitten se suoralta kädeltä tappoi kanan aivan keittiön oven edestä!»

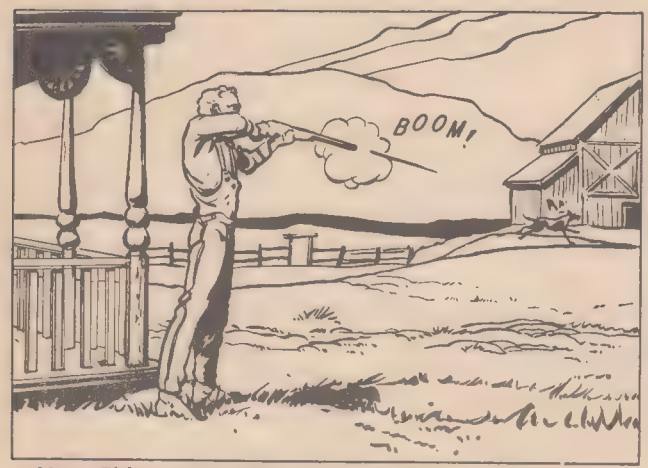

»Nate Elders pamautti sitä haulikollaan . . . Mutta hänen huutonsa oli varoittanut sitä! Se karkasi pakoon, ja vain muutama hauli upposi sen toiseen takajalkaan.»

»Se ei [illegible] koskaan takaisin! Silloin tällöin Tommy [illegible] navetan alle, katseli kaulanauhaa ja kahleita . . . ja muisteli kadonnutta lemmikkiään!»

»Kaksi vuotta myöhemmin Tommyn hevosen jalka luiskahti hänen ratsastaessaan korkean kanjonin reunaa . . .»

»Mutta suurin yllätys oli Tommylla vielä kokematta . . . lihava, vastatapettu peltokana!»

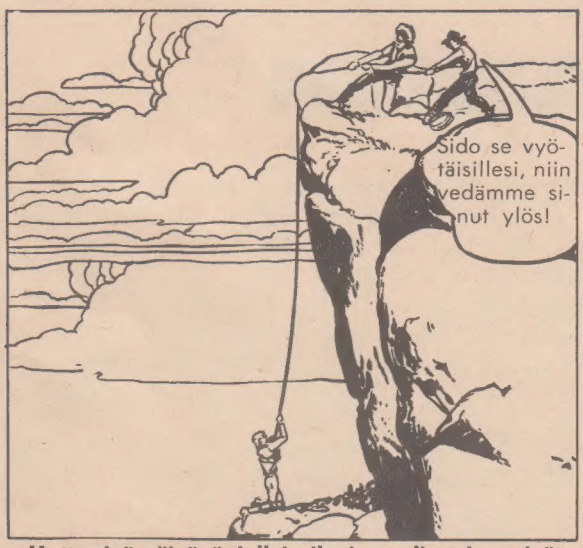

»Mutta sinä päivänä, jolloin ihmiset tulivat ja vetivät Tommyn kalliolle, sinä päivänä jäi Midget tulematta. Se ei luottanut ihmisiin!»

»Vuorokautta myöhemmin Tommy heräsi huomaten makaavansa kanjonin seinämästä esiinpistävällä kapealla kallionkielekkeellä. Hänen jalkansa oli poikki . . . samoin pari kylkiluuta . . . Hän heräsi lämpimän, kostean kielen lipaisuun.»

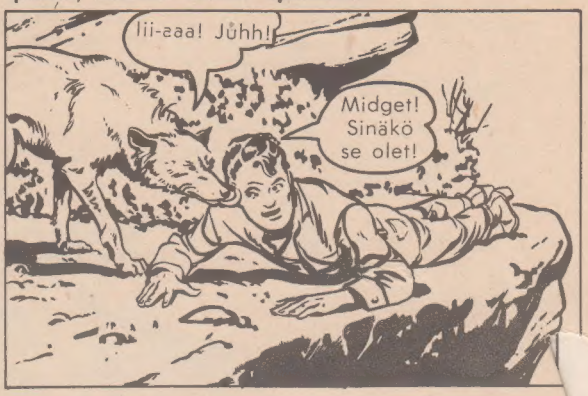

»Kesti viikon, ennenkuin Tommyn pienen nuotion savu veti ihmisten huomion puoleensa . . . Mutta Midget ei häntä hyljännyt. Joka päivä se toi hänelle jäniksen tai linnun . . .»

LÄNNEN ELÄIMIÄ

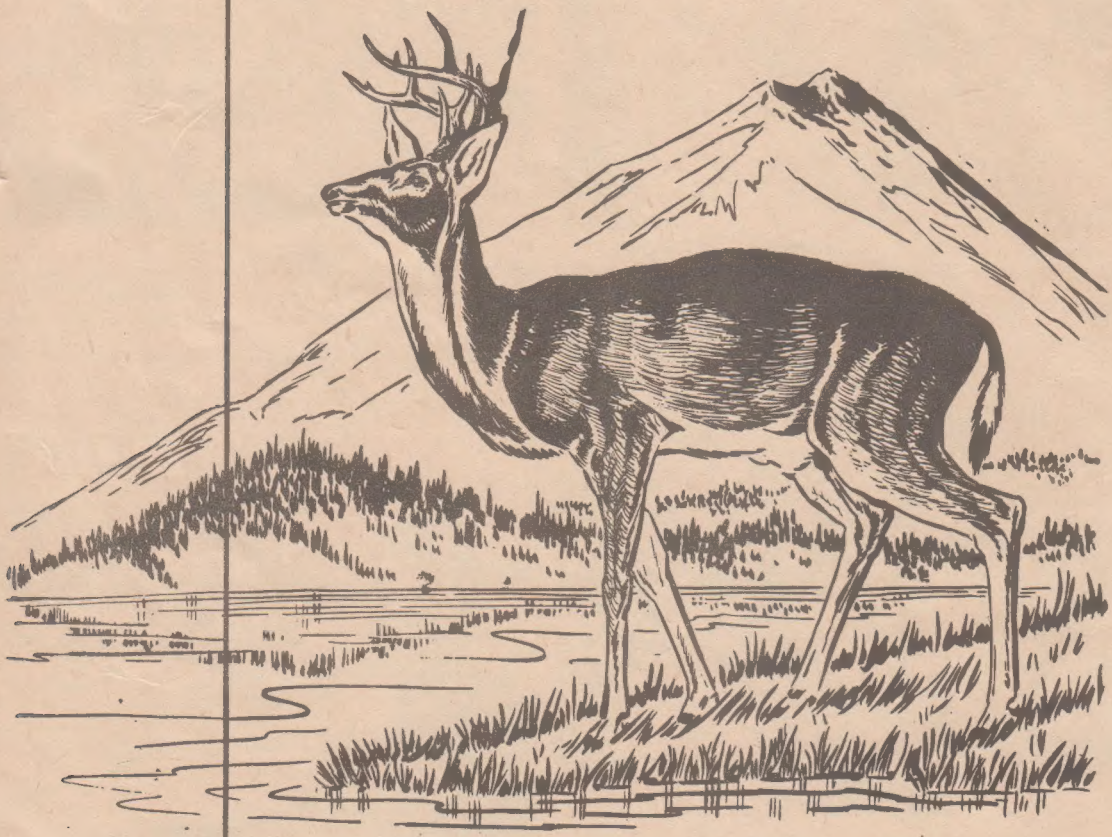

MUULIHIRVIÄ

Lännen iso muulihirvi eroaa selvästi serkustaan itävaltioiden valkohäntä- eli Virginian hirvestä. Valkohäntähirvellä on iso, tuuhea häntä, ja sen alla häikäisevän valkoinen läiskä. Paetessaan se nostaa häntänsä pystyyn paljastaen tämän takapuoliläiskän, joka loistaa kuin jonkinlainen hätälippu ikään.

Lännen muulihirvelläkin on valkoinen läiskä häntänsä alla, mutta sen lyhyen tynkähännän huippu on musta. Täysikasvuisella muulihirvellä on komeat sarvet ja se saattaa joskus painaa jopa 330 naulaa (puolisentoistasataa kiloa ja enemmänkin). Ainoastaan härillä on sarvet. Nimensä se on saanut isojen korviensa ansiosta, jotka jossain määrin tuovat mieleen muulin korvat.

Muulihirvi esiintyy Pohjois-Amerikan länsiosien vuoriseuduilla. Se on arka eläin, joka hädän tullen turvautuu nopeuteensa. Sillä onkin paljon vihollisia, kuten puuma eli vuorileijona, susi ja kojoottikin.

VILLIN LÄNNEN HISTORIA (6. jakso)

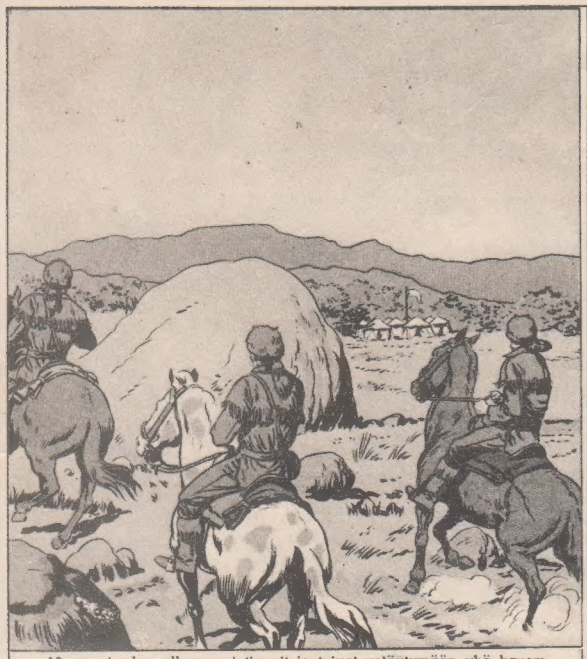

19. vuosisadan alkaessa intiaanit joutuivat vetäytymään yhä kauemmaksi länteen, kunnes liittovaltion hallitus varasi heille alueita Mississippi-joen länsipuolelta. Mutta intiaanit eivät ilman muuta suostuneet asettumaan näihin heille osoitettuihin »reservaatioihin», vaan taistelivat kynsin hampain vapautensa puolesta. Creek-intiaaneja vastaan käydyissä taisteluissa johti amerikkalaisia joukkoja kenraali Andrew Jackson.

Eräänä päivänä saapui heidän leiriinsä joukko vapaaehtoisia, monissa rajakahakoissa karaistuneita turkismetsästäjiä. Joukon nuori johtaja oli nimeltään Davy Crockett. Jackson otti mielihyvin vastaan nämä kokeneet erämaasissit, sillä hän oli tähän aikaan sangen ahtaalla!

Davy Crockett pestautui miehineen armeijaan 60 päivän ajaksi, ja 60 päivän ajan hän otti osaa taisteluihin creekejä vastaan. Sitten hän astui kenraali Jacksonin eteen ja lausui: »Nyt minä palaan kotiin!» — »Että kotiinko?» älähteli kenraali. »Te jäätte kiltisti joukkoihini taistelemaan Punaista Sauvaa ja hänen sotureitansa vastaan! Muistakaa, että rintamakarkuruudesta seuraa kuolemanrangaistus.» — »Tiedän kyllä», vastasi Crockett, »mutta en voi jättää perhettäni kuolemaan nälkään. Kun olen hankkinut heille ruokaa, niin palaan». Ja niin sanoen hän hyppäsi ratsunsa selkään ja karautti tiehensä välittämättä raivostuneen kenraalin uhkauksista laukaista raehaulein ladatut tykkinsä hänen jälkeen.

Lupauksensa mukaisesti Davy Crockett palasi armeijaan muutaman viikon kuluttua. Kun hän oli tiedusteluretkellä erään toverinsa kanssa, tämä joutui intiaanien vangiksi. Tiedustelija sidottiin kidutuspaaluun ja creekien päällikkö Punainen Sauva kohotti jo veitsensä riistääkseen vangilta päänahan, kun Davy Crockett asteli leiriin makuuttaen luodikkoaan käsivarrellaan. — »Kuulkaa minua, creecksoturit!» hän huusi. »Päällikkönne on rohkea ja urhea soturi. Mutta nyt hän kuolee, sillä haastan hänet kansanne lakien mukaiseen kaksintaisteluun ja tapan hänet!»

Tapparat kädessä toinen toisiansa kierrellen, iskien ja torjuen iskuja punainen soturi ja metsäsissi vaanivat toistensa liikkeitä, odottaen tilaisuutta lopulliseen, murhaavaan iskuun. Sitten Davy kuin vahingossa avaa suojauksensa. Intiaani hyökkää, mutta Davy vangitsee hänen asetta pitelevän kätensä ja työntää hänet puun runkoa vasten...

Valkoinen mies on voittanut, mutta hän antoi punaisen soturin pitää henkensä tämän ylettömäksi hämmästykseksi. — »Sinä piirrät puumerkkisi sopimuksen alle, jolla sitoudut siirtymään hallituksen sinulle varaamalle alueelle», Crockett sanoo, ja niin myös tapahtuu.

Niin päättyi sota creekejä vastaan, ja niin sai alkunsa Davy Crockettiin legendaarinen maine.

Launila Pentti
Kalevan
Teishontie 21 / 24

3 HYVÄÄ HALPAA JÄNNÄÄ

KUKIN LEHTI VAIN 30:—

TÄHTI-SARJAT

TÄHTI-SARJAT

TÄHTI-SARJAT